

Søndag

Det var en kold morgen. Temperaturen lå omkring fem grader, men kulden bed som minus tolv. Vinden kom fra nordøst og slog hårdt mellem boligblokkene; man kunne aldrig vide, om den ramte én i ryggen, fra siden eller direkte i ansigtet.

Jeg havde taget varmt vintertøj på for at kunne holde kulden ud og var på vej mod kirken. Hver søndag klokken ti var der gudstjeneste i Vejleåkirke. Kulden prikkede i mit ansigt, og dampen stod ud af munden, hver gang jeg trak vejret.

Gårdmændene i boligselskabet havde ryddet sneen væk og saltet både fortove og cykelstier. De gjorde altid meget for, at det var trygt at færdes udenfor, når vinteren for alvor gjorde sit indtog. Det så næsten tegnefilmsagtigt ud, når de sorte cykelstier skar sig gennem den hvide sne.

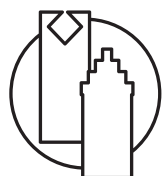
Jeg gik og tænkte på, hvor sjældent vi havde rigtigt vintervejr, og hvordan naturen nu viste sit smukkeste vinterlandskab frem. Alle de triste vinterfarver var dækket af sne, og de små søer lå frosne. Træer, buske og hække var pyntet med sne og istapper i alle størrelser – som små skinnende krystaller, der hang fast, hvor de kunne få plads.

Det hele lå stille denne iskolde morgen. En dreng kom gående med en pose i hånden; det lignede, han havde været hos bageren efter morgenbrød. "Ja," tænkte jeg, "der er mange måder at starte en god dag på. Nogle går til bageren, andre i kirke – og andre igen går en stille søndagstur for at nyde naturens fred, når den viser sig fra sin bedste side."

Ved kirkedøren stod degnen og tog imod alle, der kom til gudstjeneste. Hun smilede varmt og ønskede os god morgen, mens hun delte salmebøger ud. Hun sagde muntert, at det var dejligt, at sneen havde fået lov at ligge så længe. "Ja," svarede jeg, "det lyser op i den mørke vintertid, og børnene elsker det." Hun nikkede og smilede: "Det er godt for dem at komme ud og lege i sneen."

Der kom næsten altid mange i kirke om søndagen. Menighedsrådet, præsterne, kirketjenere og de frivillige gjorde et stort stykke arbejde for at skabe en varm og imødekommende atmosfære. Efter gudstjenesten var der kirkekaffe – noget mange satte pris på. Stemningen var altid god, og snakken gik om stort og småt.

Der blev sunget salmer, og præsten holdt en fin prædiken om livets mening og om, hvor vigtigt

det er, at vi kommer hinanden ved. Det er altid godt at få noget at tænke over.

Jeg sad og drak kaffe, spiste småkager og talte med en ældre dame, der havde sat sig ved siden af mig. Lokalet var fyldt – omkring tyve mennesker – og et par stykker sad ude i gangen.

Snakken gik lystigt, særligt om snevejret og kulden – om kommunens manglende snerydning, om ulemperne ved sneen, og hvad der ellers hørte til. Jeg sad i mine egne tanker og overvejede, om det ikke var en god idé at gå en tur ned til Ishøj Sø. Jeg havde ikke været der siden jul, og jeg havde hørt, at søen var frosset til; det var mange år siden sidst.

Jeg takkede for mig, ønskede god søndag og gik ud af kirken. Jeg besluttede mig for at gå gennem Gadekæret og så videre ned til søen.

Gadekæret er som en lille landsby midt i byen – et charmerende og hyggeligt sted. De fleste huse er rækkehuse, tæt placeret med små gader imellem, hvilket giver et tæt naboskab. Der ligger også en lille købmand og et forsamlingshus med forskellige aktiviteter.

Jeg kom til Lundestien, den lange sti der fører til Ishøj Sø. Mange etplans murstensrækkehuse lå på rad og række. Jeg følte mig godt tilpas i kulden og gik i læ for vinden, mens blodet løb varmt i kinder og næse.

Jeg var næsten fremme ved søen, da jeg hørte nogen råbe. Det lød ikke som almindelige råb. Jeg løb det sidste stykke og fik udsigt over søen.

Det var tydeligt, at noget var galt. Et menneske skreg efter hjælp. Jeg nåede Balderbækstien og så straks en person, der var gået igennem isen – omkring 20–30 meter fra bredden. Det var en dreng. Mine tanker fór: Hvordan skulle jeg hjælpe ham?

Jeg råbte om hjælp, mens jeg spejdede efter noget, jeg kunne bruge. Nogle store grene lå i sneen – dem samlede jeg op. Jeg ringede 112 og råbte "Ishøj Sø!", så de vidste, hvor det var.

Derefter lagde jeg mig ned på isen med grenene foran mig og bevægede mig forsigtigt fremad. Halvejs ude kunne drengen næsten ikke råbe mere; han klamrede sig til iskanten. Jeg nærmede mig, talte beroligende til ham og bad ham holde fast.

Pludselig slap hans hånd isen, og han begyndte at synke. Jeg reagerede instinktivt: skubbede grenene frem, løftede mig fri af isen og kastede mig frem mod hullet. Jeg fik fat i ham under vandet og trak ham op. Han var bevidstløs.

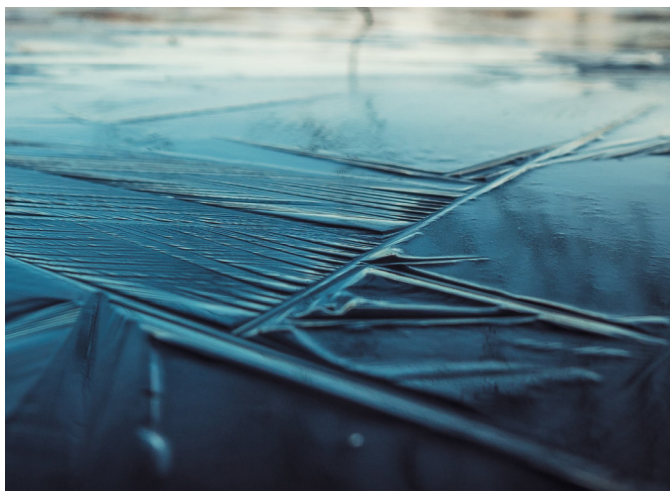
"HJÆLP!" råbte jeg igen og igen. Isen begyndte at give efter under vægten af os begge. Jeg kæmpede for at bruge grenene som støtte og fik drengen trukket op på isen. Fingrene var følelseløse, men jeg fortsatte.

En stemme fra land råbte, at han ville hjælpe mig. Jeg råbte tilbage, at han skulle lægge sig på maven og trække os ind. Jeg mærkede pludselig hænder om mit ben, og langsomt blev vi trukket ind mod bredden.

KIRKERNE I ISHØJ

ishoejkirker.dk

Vi fik drengen op. Jeg vendte ham på siden, tjekkede hans luftveje og gjorde klar til hjertemasage, men han begyndte pludseligt at hoste og kaste vand op. Han trak vejret – svagt, men han trak vejret.

Udrykning kunne nu høres på afstand. Jeg kiggede kort mod stien og syntes, jeg så noget bevæge sig mellem træerne – som om noget holdt øje med mig.

Ambulancen og politiet ankom, og drengen fik behandling. Den unge mand, der havde hjulpet mig, smilede og sagde, at jeg havde nået ham i sidste sekund. Jeg rystede af kulde, og en portør pakkede et tæppe om mine skuldre.

Vi blev ført til ambulancen, hvor vi fik varme. Jeg så på den unge mand og spurgte, hvordan han havde opdaget det. Han fortalte, at han havde været på løbetur fra Hundige og havde hørt råb efter hjælp, men først havde fået øje på mig ude på isen.

Han sagde, han sjældent havde løbet så hurtigt. Han var bange for, at jeg også ville ryge i. Han roste mig for at bruge grenene – det havde måske reddet os begge.

Kort efter kom en politibetjent og fortalte, at vi havde reddet drengens liv. Det varmede om hjertet.

Politiet tilbød at køre mig hjem. Jeg spurgte, om drengen havde taget skade, og betjenten svarede, at han ikke havde fået mén – blot var voldsomt nedkølet.

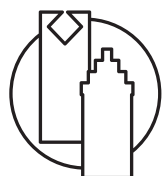
Da jeg kom hjem, duftede der af kaffe. Min kone blev forskrækket over at se mig og spurgte, hvorfor jeg var kommet så sent. Jeg gav hende et kram og et kys og fortalte hele historien.

Hun sad med tårer i øjnene – lettet over, at alt var gået godt.

Vi tændte for P4 og hørte den korte radioavis. Jeg sad med en nybagt bolle, da stemmen i radioen fortalte, at der var sket et uheld i Zoologisk Have, og at nogle store kattedyr var sluppet ud. Man blev bedt om at kontakte politiet, hvis man så noget mistænkeligt.

Jeg satte både kaffe og bolle galt i halsen. Min kone så forskrækket på mig og spurgte, om der var noget galt. "Ja... måske," tænkte jeg.

For jeg kom til at tænke på noget – følelsen jeg havde haft, da jeg lå i sneen med drengen. Følelsen af at blive iagttaget.

KIRKERNE I ISHØJ

ishoejkirker.dk